

Listnica uredništva: Da zvršimo do konca leta v letošnjem letniku pričete povesti in daljše razprave, prisiljeni smo bili v denšnjem listu dati nekaterim spisom nekoliko več prostora ter odložiti krajše članke in literarne novice. Dotične gg. pisatelje prosimo, da nam to oprosté. — G. M. M. v K. Iz dotične notice same lahko spoznate, ako le hočete, da je naperjena samó zoper tiste cecilijance, ki hočejo naše cerkveno petje polatiniti, t. j. potujčiti, a ne zoper tiste, ki imajo namen cerkveno petje v muzikalnem oziru povzdigniti in poblažiti. Zatorej Vašega zagovora ne moremo natisniti. — G. J. T. v N. M. Tudi mi smo brali zadnje tedne v „Slovinci“ razne napade na „Ljubljanski Zvon“, a niso nas boleli, ker predobro vemo, kako gorki so „Slovenčevi“ gromovniki našemu listu. Saj je „Slovenec“ pred štirimi leti že zabavljaj „Ljubljanskemu Zvonu“ ter ljudi svaril pred njim, še predno je naš list ugledal beli dan, da, še predno je bila v tiskarni zložena prva vrsta njegova! Kaj ne, to je objektivno, to je pravično, to je domoljubno to je — krščansko! Najbrž je bil hud in čmeren, da smo novi list imenovali „Zvon“, ne da bi mu bili upokojenega župnika ali vsaj kakega mežnarja postavili za urednika. Gospodje si želé nazaj tiste idilske dóbe, ko je cenzor Pavšek pospeševal slovensko liriko, ali vsaj tistih srečnih časov, ko se je Janežič bal tiskati najdrobnejšo erotično pesenco ter je iz strahú pred njimi in zoper prepričanje svoje črtal po cela poglavja v nedolžnih Jurčičevih povestih! „Slovenec“ naš list ne bode ugajal nikoli, tudi tedaj ne, ako bi namestu erotičnih pesnij priobčeval same cerkvene himne in namestu novel in romanov same homilije, in ako bi mu nič družega ne mogel ugovarjati, očital bi mu vsaj to, da je tiskan z „Narodne Tiskarne“ črkami. Le utolaživa se; ako angeljsko-čisti pesnik ne nahaja milosti pri njem, kako li bi jo našla midva grešna prozajista? — Čestiti g. urednik „Cvetja z vrtov sv. Frančiška“ piše v letošnjem 9. zvezku med drugimi stvarmi to: „Jaz sem dokazal, vsaj mislim da, z neovržljivimi dokazi, da gre pisati: prešeren, Prešeren. . . In vendar „Ljubljanski Zvon“ n. pr. ne ve za to, ali pa noče vedeti, prav tako, kaker ničesar ne ve o vsem mojem dokazovanju, ki je stalo na teh „nesrečnih platnicah.“ — „Ljubljanski Zvon“ piše „Preširen“, a ne „Prešeren“, ker se zdi njegovemu uredniku, da doslé nihče nikjer še ni ovrigel Levstikovega dokaza, kako je pisati našega prvega pesnika ime. Kdor se spotika ob „Preširna“ za tega delj, ker se pesnik sam nikdar ni tako imenoval, tistemu bodi povedano, da se pesnik tudi nikoli ni podpisoval „Prešeren“; ampak na vseučilišči se je pisal „Preschern“, pozneje „Prehern“ in napósled celó „Prešerin“. Ako ne pišemo zadnjih treh oblik, ampak rajši rabimo novi dve, ugaja nam izmed njiju tista, ki se nam zdi pravilnejša. O tem, recimo osebnem ukusu se „Ljubljanski Zvon“ z nikomer ne bode pričkal. — Očitanja, da „Ljubljanski Zvon“ „ničesar ne ve o vsem mojem dokazovanju“, pa ravno naš list ni zaslužil, ker je nekatere oblike (n. pr. vendar, kakeršen) posnel po „Cvetji“. Da v mnogih drugih stvareh ni poslušal „Cvetja“, za to ima urednik tehtne razloge svoje. Koliko novih slovnških oblik in pravopisnih pravil so zadnjih trideset let mnogovrstni slovnškarji slovenski poslali po svetu! A napósled so jih opustili sami, tako, da ni slovnškarja slovenskega, kateremu bi se ne moglo očitati, da je večkrat sam drugače pisal nego je učil pisati. Vsem tem gospodom bi smeli s Preširnom zavpiti na uhó:

„Samí svoj uk spoštujete premalo!“

In kdo nam je porok, da tudi g. pater Stanislav ne premeni še svoje pisave, kakor so jo premenili mnogi drugi učeni jezikoslovci slovenski? Zatorej ostane „Ljubljanski Zvon“ pri zdanji svoji pisavi, zlasti ker doslé še ni videti, da bi bili slovnški in pravopisni nauki g. patra Stanislava v Slovincih našli sploh kaj imena vrednih posnemalcev in ker list, kakeršen je „Ljubljanski Zvon“, že zaradi svojih bralcev, ki večinoma niso jezikoslovci, pisave svoje ne more izpreminjati vsak mesec.

